

THUNG LŨNG KHÔNG TÊN

Tiểu thuyết

(Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé, 1989)

(Kỳ 10)

Chương 4:

CUỘC TRẢ GIÁ ĐẦU TIÊN

1

Cũng vào giờ đó, tại một khoảng rừng thưa thuộc thung lũng Khi.

Trên một khu đất khá bằng phẳng có một vài cây lớn vươn cao và in xuống mặt đất những quầng râm rộng lớn. Đây đó, rải rác những cây thấp hơn nhưng tán lá cũng sum suê, râm mát giống như trong một công viên. Mặt đất khá mềm mại nên rất tiện lợi cho việc cắm lều. Ngoài những đặc điểm đó, ở đây còn có một dòng suối nhỏ chảy qua, suốt ngày đêm róc rách giai điệu muôn thuở của núi rừng...

Đây là nơi tập trung những kẻ buôn bán. Hàng dãy lều san sát bên nhau, bày ra đủ thứ hàng hóa. Từ sáng đến tối, một không khí mua bán, đổi chác, ăn nhậu lộn xộn bao trùm lên khu vực này. Từ các hố đào của mình, những người đào vàng kéo nhau từng nhóm tới đây. Họ ngồi phệt xuống nền đất, mài miết ăn nhậu, cò bạc bằng tất cả dáng vẻ tạm bợ mà chỉ ở những khu vực đào đãi vàng mới có...

Người đến bán hàng ở đây không chỉ có phụ nữ. Người ta có thể thấy ngồi sau những sạp hàng lát bằng cây hoặc lá rừng có cả những gã vạm vỡ, râu tóc xồm xoàm. Hầu hết bọn chúng đều có vũ khí tùy thân giấu sẵn trong tầm tay để khi cần là có thể rút ra được ngay! Ở vùng đất này, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cướp hàng, cướp tiền. Do đó, những kẻ đã dấn thân vào đây đều phải là dân chịu chơi, là những kẻ có máu giang hồ để khi cần, sẵn sàng liều mạng thì mới có thể trụ nổi!

Quán hàng của mụ Ba Béo ở dưới gốc một cây cổ thụ với cái thân cong queo và tán lá rậm rạp. Tấm vải nhựa căng bên trên quán bị những cành lá xanh che kín và xung quanh quán được che chắn bằng những cành cây xanh nên trông xa, nó giống như một bụi cây lớn. Đây là nơi tụ họp, là hang ổ của dân anh chị và bọn đầu nậu. Đây cũng là một trong những địa điểm ăn khách nhất của bọn gái làm tiền. Bất cứ khách nào yêu cầu loại “hàng” này, ngay lập tức có thể được đáp ứng đúng theo yêu cầu...

Với bản chất bất lương, bà Ba Béo đã nhanh chóng biến cái quán bán hàng của mình trở thành một địa chỉ ăn chơi lớn nhất trong khu vực này và đã thu lợi đáng kể từ những dịch vụ bất hảo...

Ba Béo là một người đàn bà đã hơn 50 tuổi nhưng trên khuôn mặt ních mỡ, đôi mắt vẫn luôn dong đưa tình tứ với khách hàng. Ngồi bên cạnh mụ là ông chồng khoảng 60 tuổi, dáng gầy gò trái ngược hẳn với vóc dáng mập ú của vợ. Khác với bà Ba luôn miệng nói, ông già này hầu như cả ngày không mở miệng nói câu nào. Trên gương mặt của ông ta, đôi mắt có vẻ lơ đãng chậm chạp, nhưng nếu nhìn kỹ hơn sẽ thấy từ đó luôn phát ra những tia sáng lạnh lùng như mắt rắn.

Trong quán của mụ béo đang có khách. Ngoài hai tên Tạ “Đao phủ” và Đức mà chúng ta đã biết mặt, còn có hai tên khác cũng cùng trong một hội với chúng. Tên thứ nhất có dáng cao lênh khênh như một cầu thủ bóng rổ. Đó là Duy. Do bị bệnh viêm xoang mũi kinh niên nên hắn luôn luôn khẹt khẹt và thỉnh thoảng lại khạc nhổ tứ tung ra xung quanh. Tên thứ hai ngược lại, có dáng người lùn tịt và mái tóc đâm thẳng ra phía trước giống như một cái mái che trên cái trán thấp và đôi mắt trợn trạo. Tên hắn là Hoàng nhưng không hiểu sao đồng bọn lại gọi hắn bằng cái biệt hiệu “Quých” và có vẻ hắn cũng rất hài lòng với cái biệt danh quái gở đó.

Cả bốn đứa đang nửa nằm nửa ngồi trên cái chiếu nhỏ ở một góc lều. Ở giữa chúng là hai vỏ chai rỗng và một chai rượu uống dở bên cạnh một đĩa khô nướng chỉ còn vài miếng. Trong khi mặt mũi ba tên kia đã đỏ gay, Tạ vẫn còn tỉnh táo như thường. Hắn quay sang phía mụ béo:

-Cho thêm đồ nhậu đi, bà Ba. Thêm một “cây” nữa!

Mụ chủ quán vẻ mặt tươi cười lấy thêm một đĩa khô nướng và một chai rượu đưa tới. Tà tiếp tục rót ra các ly. Hấn giục bọn đàn em:

-Vô đi, các chú! Trăm phần trăm ngen!

Cả bọn nâng ly, uống cạn một lượt. Tà lại đổ rượu ra các ly. Hấn quay sang hỏi Quých:

-Tình hình bọn đó ra sao rồi?

Quých trả lời giọng ồ ồ:

-Trưa nay, bọn chúng đã chuyển chỗ vô sát dưới chân đồi Mâm Xôi rồi.

Tà gật gù:

-Chà, tự nhiên quá hen! Đất có Thổ công, sông có Hà Bá mà tụi nó cứ làm như là ở làng của tụi nó không bằng. Các chú tính sao?

-Cho tụi nó một mẻ lửa đi, anh Hai! -Duy nói bằng cái giọng nghệt mũi.

-Ừa, phải đó, anh Hai đề tụi em! - Quých hăng hái nói tiếp.

Tà gật đầu:

-Các chú làm đi. Cảnh cáo cho tụi nó biết.

Hai tên Quých và Duy lập tức cạn nốt ly rồi đứng bật dậy. Chúng xăng xái bước ra khỏi lều. Tà dặn với theo:

-Làm lẹ nghe tụi bây. Ý ông Lai chỉ muốn dần mặt cái đã!

Hai tên đàn em gật đầu rồi nhanh chóng khuất vào sau những bụi cây. Tà và Đức vẫn nằm nguyên ở tư thế cũ. Đức quay sang phía bà chủ quán, cười cười hỏi:

-Bà Ba nè... Sao hôm nay hồng thấy tụi con Tuyết, con Bình đâu hè?

Mụ chủ quán cười híp cả mắt

-Cần hông? Có liền hà!

Đức quay sang phía Tà:

-Giải buồn chút chứ, anh Hai?

Tạ gât đầu:

-Ừa, bà gọi giùm mấy đứa đi...

Mụ béo quay sang phía ông chồng. Ngay lập tức, lão già đứng phắt lên bước ra ngoài quán và mất hút. Chỉ một lát sau đã thấy lão quay trở lại, theo sau là hai ả giang hồ vừa đi vừa cười rúc rích. Bước vào quán, hai ả sà luôn xuống chiếu, nơi Tạ và Đức đang nằm dài. Đức thò tay véo vào đùi một ả làm cho cô ta ré lên cười. Trong khi đó, Tạ nằm gối đầu lên đùi ả kia. Đức quay ra rót đầy hai ly rượu. Hấn nâng một ly lên, ấn vào mồm ả đang ngồi bên cạnh mình:

-Mộng Tuyết. Làm bậy một ly đi em!

Mộng Tuyết chính là cô ả bán hàng ở ngay chân dốc mà nhóm của Sơn đã ghé vào khi vừa tới thung lũng này. Thị nâng ly rượu từ tay Đức, ngửa cổ uống cạn một hơi. Đức vỗ vỗ vào đùi thị, nói giọng khàn đặc:

-Chịu chơi đó!

Rồi hắn quay sang phía Tạ và cô thứ hai:

-Nào, Bình. Vô đi em!

Không hề tỏ ra kém cạnh, Bình cũng nâng ly rượu lên và làm gọn một hơi. Sau đó, ả cười phá lên sảng sặc như bị động kinh. Bắt đầu từ phút đó, cả bọn không còn giữ được bình tĩnh nữa. Chúng nốc rượu và cười đùa như đã hóa điên. Đức vẫn tỏ ra là đứa nóng nảy nhất. Hấn cởi phắt áo ngoài, để lộ bộ ngực đầy lông lá rồi ôm ngang Tuyết, bế thốc lên và loạng choạng đi khuất vào sau một bụi cây rậm rạp ngay sau quán...

2

Ở chân đồi Mâm Xôi.

Khải và Sơn đang đứng dưới lòng hồ. Phi và Thọ đứng trên. Sau khi chờ một ba lô đầy đất từ dưới chuyển lên, Phi và Thọ cầm theo máng đãi vàng, đi xuống con suối nhỏ ngay gần đó...

Khi hai người đã đi khuất, từ trong một bụi cây, Quých và Duy rón rén bò ra. Chúng đến bên cái lều và vơ gọn những cái ba lô đang để lẫn lóc trên

nền lá, khoác vào người. Sau đó, Duy vớ chiếc đèn dầu, tháo bầu đổ dầu xuống đồng lá khô mà tên Quých đã gom lại ở giữa lều rồi bật lửa. Khi ngọn lửa đã bắt đầu bùng lên, cả hai đứa lại lặng lẽ bỏ trở lui và biến mất sau những bụi cây rậm rạp...

Ngọn khói bốc lên làm Phi chú ý. Đang cầm cúi đãi vàng dưới suối, hắn đứng bật dậy, rút dao ra cầm tay và nhảy vọt lên bờ, chạy về phía lều. Nhưng không kịp. Khi hắn về đến nơi, ngọn lửa đã bốc cao và đang liếm vào mảnh vải nhựa che trên và chỉ trong một loáng, mảnh vải đã bị cháy ra rồi rũ xuống như một tàu lá héo. Phi nghiêng rặng, đôi mắt vẫn lên như mắt quỷ. Hắn cất tiếng gọi giật giọng để cho Sơn và Khải ở dưới hồ biết rồi lao vọt vào những bụi cây xung quanh với lưỡi dao trên tay. Từ dưới hồ, Sơn và Khải nhô đầu lên. Vừa trông thấy cảnh chiếc lều bị cháy, Khải cũng vọt từ dưới hồ lên và rút dao, chạy tới với vẻ hung hãn...

Một lúc sau, Phi và Khải quay lại với vẻ mặt thất vọng nhưng đầy căm giận. Thợ từ dưới suối cũng chạy về. Cả bọn nhìn nhau, không thốt ra được một lời nào. Mãi một lúc sau, Phi nghiêng rặng nói:

-Nhất định là tụi thằng Lai...

-Giờ tính sao? - Thợ lo lắng hỏi - Chúng lấy hết cả ba lô của tụi mình rồi?

-Xuống suối thu dọn dụng cụ đi - Phi nói với Thợ - Phải tìm chúng nó để thanh toán món nợ này. Thằng Khải phụ với nó một tay.

Khải và Thợ quay trở lại suối. Phi và Sơn ngồi xuống bên cạnh chiếc lều bây giờ chỉ còn là bốn cây cọc đứng chơ vơ trên nền đất đen sạm. Phi thở hồng hộc. Hắn vẫn chưa nguôi căm giận:

-Tao biết thế nào rồi cũng sẽ phải đụng độ. Cần phải cho tụi nó biết chúng ta là ai. Mềm nắn, rắn buông. Không thể nín với tụi đó mãi được.

-Anh tính sao? - Sơn hỏi.

-Tìm thằng Lai “đầu nậu”. Bắt nó thanh toán những thứ đã bị mất!

-Nhưng nếu nó không chịu? - Sơn hỏi.

-Thì lấy lại! Phải sòng phẳng với tụi nó thôi!

Phi nói và móc từ trong thắt lưng ra một lưỡi dao nhỏ, đưa lên ngắm nghía và hỏi Sơn:

-Mày đã có gì chưa?

Sơn lắc đầu. Phi đưa lưỡi dao đang cầm trên tay cho anh. Hấn lại rút ra một con dao khác sắc lẹm, xem lại rồi giắt vào thắt lưng. Cũng lúc đó, Khải và Thọ từ suối quay lại. Thọ xách cái xô bẹp, còn Khải cầm trên tay những mảnh gỗ của cái máng đãi vàng đã bị đập nát. Đáp lại ánh mắt dò hỏi của Phi và Sơn, Khải vứt những mảnh gỗ trên tay xuống đất, hần học:

-Tụi nó đã đập nát cả rồi! Mẹ cha nó!

Một thoáng im lặng nặng nề trôi qua. Phi nghiêng rằng:

-Thiệt khốn nạn. Tụi nó định chơi cháy túi với chúng ta đây.

Sau đó, hấn đứng phất dậy:

-Đi thôi, tụi mày. Tìm tụi nó, thanh toán sòng phẳng!

3

Vẫn tại quán hàng của mẹ Ba Béo.

Hai tên Duy và Quých xách những cái ba lô, trở về theo một lối đi ở giữa những bụi cây. Chúng bước vào trong lều, ném phịch những thứ vừa lấy được xuống góc lều. Trên cái chiếu, những vỏ chai ngỗng ngang và hai tên Tạ, Đức đang nằm gối đầu lên đùi hai ả giang hồ. Khi thấy bọn chúng vào, Tạ và Đức ngồi nhồm lên. Nhìn những chiếc ba lô, Tạ vui vẻ nháy mắt và hỏi chúng:

-Ồn không?

Duy cười giọng mũi nghe khinh khịt:

-Chắc bây giờ tụi nó đang đi tìm thủ phạm!

Câu nói đó làm cho cả bọn bật lên cười hô hô. Tạ gật đầu khen ngợi:

-Được đó. Tụi bây thử soát coi có gì không?

Quy và Quých ngồi xổm xuống, lục tung những chiếc ba lô. Bên trong chỉ có vài bộ quần áo, còn lại chủ yếu là gạo và thức ăn khô. Tạ lấy chân đá chỗ gạo và thức ăn khô về phía quầy của mẹ Béo:

-Tiền bữa nhậu đó!

Mẹ béo mỉm cười và nhanh nhẹn quơ những thứ đó, tống vào túi. Còn lại mấy chiếc ba lô và những bộ quần áo, Tạ ném cho hai ả gang hồ:

-Còn đây là công của hai em!...

Tuyết và Bình bấu môi nhìn những thứ dưới chân mình. Bình ỏn ẻn:

-Rẻ mạt quá! Ba cái đồ bỏ đi này, chó nó cũng hong thèm mặc!

Tạ nhăn nhó:

-Hai em cầm tạm. Bữa nay tụi anh hơi bí. Khi nào anh Lai phát lương, tụi anh sẽ thanh toán sòng phẳng!

Nói xong, Tạ giục cả bọn:

-Thôi, lại chỗ ông Lai đi. Đến giờ rồi đó!

(Còn tiếp)

Đức Dũng